In onze serie: "Oude Eemnesser....."

Nu eens geen interview met een persoon maar met diverse mensen om herinneringen op te halen over Jan Heijnen, beter bekend als Jan Snot oftewel Snotje (1906-1977). Waarom zult u zich misschien afvragen. De reden is heel eenvoudig. Snotje was de laatste echte dorpsfiguur in Eemnes en veel mensen missen hem nog steeds, want het is allemaal zo saai en netjes in het dorp zonder figuren als Antje Koppen en Snotje. Volgens dokter Beijerinck is er ook nog niemand genomineerd om Antje of Jan op te volgen dus moeten we het nog maar even met herinneringen.
Allereerst laat ik dokter P.R. Hoekstra aan het woord.....

"Toen we dit huis in de Kerkstraat in 1974 kochten hebben we Jan min of meer meegeërfd. Hij woonde in een keet achter in de tuin, eigenlijk in de tuin van de achterburen, Wakkerendijk nummer 8. Jan betrok ongevraagd al heel snel een kamertje in ons huis, het kamertje dat nu mijn onderzoekkamer is.
Als we op zondagochtend hier kwamen om wat te schilderen of te timmeren, dan konden we aan zijn hoed zien of hij nog sliep, want als zijn hoofddeksel in de vensterbank lag, was hij nog onder zeil. Lag er niets in de vensterbank dan kon je er zeker van zijn dat hij aan het werk was. Hij heeft in die tijd het schilderwerk in mijn praktijk bijgewerkt op de ouderwetse manier; dat kon Jan fantastisch mooi, ik kan je nog hele stukken laten zien. We hebben hem een paar maanden in huis gehad en later bleef hij regelmatig aan de deur komen. Hij at vaak mee en had dan het gevoel iets terug te moeten doen. De ene keer nam hij een bosje bloemen mee, dan weer een zootje vis, altijd wel wat.

Jan Heijnen (1906-1977), alias Snotje met de bierfles! Deze foto is rond 1975 gemaakt door de heer H.J. Backer, die indertijd op Kerkstraat 6 woonde.
Deze karakteristieke foto hangt nog altijd bij de familie Beijerinck in de kamer

Eén van de mooiste verhalen die ook over Snotje gehoord heb, is het volgende. Op de Raadhuislaan woonde de barones die goed bevriend was met toen nog Koningin Juliana. Op een dag, het was de verjaardag van de barones, was de Koningin bij haar op bezoek. Snotje deed die dag zijn gebruikelijke rondje. Hij ging altijd hier een pilsje halen, daar een hapje eten en weer ergens anders een praatje maken of zingen. Tot slot liep hij achter langs bij de barones, keek naar binnen, zag Juliaantje zitten en zei:" Hé, je lijkt de Koningin wel." De Koningin antwoordde:"Ja dat ben ik ook" "O en ik ben Jan Snot."
Schitterend hè.
De mensen hier achter op de Waag waren dol op hem. Op de één of andere manier vervulde hij een belangrijke rol in Eemnes. Ik heb nooit begrepen hoe dat precies zat, maar hij gaf iets aan mensen, het was gewoon en belangrijke man.
Zijn laatste adres was op de Raadhuislaan. Dat was eigenlijk een garage maar Thijs Blom had er een keurig leuk huisje voor hem van gemaakt. Hij is de laatste jaren toch beduidend meer gaan drinken en was daar soms zó ziek van dat zijn hele huis een stal werd. Op een gegeven moment hebben we dat weer eens met z'n allen schoongemaakt. De buurman, Theo Beijerinck en nog een aantal mensen zijn er allemaal gaan boenen en soppen. Het was een ontzettend vies werkje maar je kon hem ook niet in die troep laten zitten.
Uiteindelijk moest hij toch met een leveraandoening opgenomen worden in 'Hoog Laren', dat bestond toen nog en daar is hij met een biertje in zijn hand overleden. Jan was niet Katholiek, helemaal niet, maar had altijd gezegd, dat hij graag op het Rooms-Katholieke kerkhof begraven wilde worden, omdat hij de openbare begraafplaats naast de snelweg veel

te druk vond. En zo is het ook gebeurd. Hij werd vanuit 'Hoog Laren' opgehaald met een hele stoet Eemnessers in eigen auto's achter de rouwauto aan. Bij de kerk aangekomen werd daar een soort bijeenkomst gehouden, een echte kerkdienst kon natuurlijk niet, omdat hij niet Katholiek was. Het was een indrukwekkend gebeuren."

Vervolgens vertelt het echtpaar Beijerinck hun herinneringen aan Jan Snot.....

"Op de Raadhuislaan woonde barones Van Till-Tutein Nolthenius, dat was de barones die altijd meedeed met het tonnetje steken. Met de badmuts op ja, omdat ze daarna naar Hare Majesteit op Soestdijk ging en daar kon ze niet met verfomfaaide haren aankomen. Jan Snot liep een keer achterom bij de barones waar op dat moment, nu zouden we zeggen Prinses Juliana zat. Jan kijkt haar zo eens aan en zegt tegen Hare Majesteit, niet wetend dat het Hare Majesteit is:"Ik ken u geloof ik." Dat zijn verhalen hoor of het waar is weten we ook niet maar het zou heel goed kunnen, want Jan was er inderdaad toe in staat, het was een merkwaardige vogel.
Hij was huisschilder en in zijn goede jaren best een kundig mannetje. Hij kon bijvoorbeeld prachtig eikehout schilderen op gewoon vurehout. Hij schilderde ook op glas en zo, ja dat soort dingen kon Jan. Hij gebruikte er de meest merkwaardige mengsels voor, ik heb het nooit gezien maar dokter Hoekstra wel, omdat Jan een paar deuren in zijn huis geverfd heeft. Ze zijn nog eens op pad geweest om allerlei ingrediënten voor die verf te kopen, in de meest obscure drogisterijen die dan in een hoekje misschien nog ergens een flesje hadden staan en uiteindelijk is daar het mengsel uit voortgekomen om die deuren te schilderen. De verf zit er nog steeds op.

In latere jaren kreeg hij zijn uitkering via Bep de Bruijn van het postkantoor. Dan ging hij naar Van Oostrum om jenever en bier te kopen met alle ellende vandien. Er belden regelmatig mensen op en dan moest de dokter weer op komen draven maar ja, je had er totaal geen grip op. Toen hebben we, wat volstrekt niet mocht en niet kon, met Bep de Bruijn de afspraak gemaakt, dat hij het bedrag niet in één keer uit zou keren maar elke week een gedeelte. En met Van Oostrum dat hij kleine flesjes zou afleveren. Dat waren flesjes waar de helft uitgegoten was en aangevuld met water, want hij kon er gewoon niet goed meer tegen. Jan dat soort dingen regelden we hier en hij had er heel geen erg in. We deden het om hem tegen zichzelf te beschermen.

Jan heeft een tijd in de EMREC, de emaillefabriek, gewoond; dat gedeelte van Winkelcentrum Torenzicht, waar nu Dik Trom zit. Boven was een grote ruimte met een soort kantoortje, een toilet en daar bivakkeerde Jan. Op zekere dag begon de buurt te klagen, omdat het er zo stonk. Nou, toen ben ik maar eens een kijkje gaan nemen en het was er een smeerboel van heb ik jou daar, niet te geloven! Er zat namelijk geen spoelbak meer bij het toilet en hij poepte daar maar gewoon in, ja hij moest het natuurlijk toch kwijt en wist wel, dat hij daar moest zijn maar hoe het verder ging dat wist hij ook niet meer. Ik heb toen een overall aangetrokken en ben gewapend met een straatbezem, chloor en een emmer water aan de schoonmaak gegaan, want het was niet even met een lapje af te nemen! Maar goed met een knijper op m'n neus en bijna kotsend heb ik het karwei toch geklaard."

Mevrouw Beijerinck herinnert zich ook nog iets schitterends!

"Dat was het moment om Jan eens in het bad te stoppen. Het was prachtig weer, ik zat hier buiten op het terras, hoorde wat gerommel en dacht wat gebeurt er nu toch weer? Ik ging naar de deur en zag mijn man met Snotje uit de auto komen. Jan was niet over de drempel te krijgen, want mijn man zei:"Nu ga je het bad in." Intussen liet ik het bad, dat hier gelukkig gelijkvloers is, vollopen, gooide er een bende schuim in, terwijl mijn man Jan min of meer in die richting duwde. Hij kleedde hem uit, zette hem er in en ondertussen gooide ik al zijn kleren in de Biotex, er kwam modder af. Na het bad zag hij er onherkenbaar uit. Hij had een blazer met metalen knopen van mijn man aan, een ribfluwelen broek, een blauw overhemd, keurig gekamde haren, je wist echt niet wat je zag. We hebben hem na de waspartij maar vlug een pilsje gegeven, want zo'n man in het bad dat kan nooit goed gaan, daar wordt altijd van gezegd, dat ze het niet overleven. Het badfestijn is éénmalig geweest hoor, we hebben het niet elke week herhaald! Het is wel een leuke herinnering aan Snotje, want er zijn weinig mensen die zoiets meegemaakt hebben, denk ik."

Dokter Beijerinck gaat verder.....

"Jan was iemand, die, als hij je eenmaal kende wel aan kwam lopen om een praatje te maken, want wat had hij te doen? Een slok nemen, zijn roes uitslapen en verder liep hij maar wat rond. Hij regelde het verkeer, mopperde dan van "bub bub bub," stommerd hier, stommerd daar maar dat werd in zijn latere jaren minder. Toen de emaillefabriek werd afgebroken, is Jan naar Villa "De Pereboom" verhuisd. Er was een bouwkavel op Wakkerendijk nummer 8 en daar heeft lange tijd een bouwkeet achter in de tuin onder de pereboom gestaan, vandaar de naam villa "De Pereboom".

Zijn laatste jaren heeft hij in de door Thijs Blom ingerichte garage aan de Raadhuislaan doorgebracht.
In de laatste fase van zijn leven werd Jan steeds slechter, want zijn lever hield het niet vol. Dan was hij een tijd opgenomen in het ziekenhuis, daarna ontslagen en zwierf hij weer rond. Zijn 70e verjaardag hebben we nog bij de Hoekstra's gevierd. Thijs Blom was er ook en ik weet nog goed, dat Snotje een prachtige nieuwe spijkerbroek van hem kreeg. Jan maakte niet de indruk, dat hij echt ongelukkig was. Hij had altijd een vrolijke dronk en zeker de laatste jaren had hij een stel mensen om zich heen die zich om hem bekommerden. Dat waren dokter Hoekstra, Arnolds, Braams, Backer en Thijs Blom die hem toch een beetje in de gaten hielden. Ik denk dat hij dat best prettig vond.
Op een dag, Jan lag weer in het ziekenhuis, werd ik gebeld met de mededeling, dat hij erg slecht was. Ik er naar toe en ja daar had je eigenlijk een foto van moeten maken, daar lag onze vriend in een ziekenkamer met een fles pils op zijn nachtkastje. Dat maakte ook niks meer uit, laat zo'n man alsjeblieft. Na nog een flinke slok genomen te hebben is hij heel zacht en kalm overleden, terwijl ik zijn hand mocht vasthouden.

Daarna hebben wij de koppen bij elkaar gestoken om zijn begrafenis te regelen. Het was redelijk uniek, denk ik, dat vijf families een advertentie plaatsten voor Jan Snot, want zo kende iedereen hem. Als we Jan Heijnen geschreven hadden, had niemand geweten wie dat was. Jan had altijd gezegd, dat hij niet aan de Laarderweg onder de heg begraven wilde worden, want dat was hem veel te druk. Er was in die tijd nog een doorgaande verbinding naar Laren, de A27 bestond nog niet. Dus toen hij overleden was, hadden we een probleem.

In alle rust is heengegaan

JAN HEYNEN

op de leeftijd van 70 jaar.

Eemnes: Fam. Backer
Fam. Heyerinck
Fam. Blom
Fam. Braams
Fam. Hoekstra

Eemnes, 1 maart 1977
Correspondentieadres:
Wakkerendijk 5.

De teraardebestelling vindt plaats op zaterdag 5 maart a.s. om 10.15 uur op het r.k. kerkhof achter de kerk, Wakkerendijk 58, Eemnes.

Rouwadvertentie, geplaatst in de Gooi-en Eemlander door vijf families die Snotje geregeld opvingen. Heijerinck moet zijn: Beijerinck

JAN HEIJNEN OVERLEDEN

EEMNES – Op 70-jarige leeftijd is in ziekenhuis Hoog-Laren Jan Heijnen uit Eemnes overleden. Bij zijn plaatsgenoten was hij beter bekend als „Jan Snot" (hij noemde zichzelf trouwens ook zo) en bijna niet weg te denken uit het dorpsbeeld. Na een zwervend bestaan werd hij in Eemnes een opvallend figuur. Niet alleen als „vrije vogel" maar ook als een man die tot het laatste toe bekend stond als een bekwaam vakman bij schilderwerk aan bijvoorbeeld onder monumentenzorg vallende boerderijen. Zaterdagmorgen kwart over tien zal hij begraven worden op de begraafplaats achter de katholieke kerk.

Begraafplaats

Jan Heynen wordt morgenochtend om kwart over tien op de RK begraafplaats aan de Wakkerendijk begraven. Op eigen verzoek, want bij leven had Heynen altijd beweerd, dat het op de algemene begraafplaats aan de Laarderweg te druk werd!

Uit: De Bel, maart 1977

Uit: De Gooi-en Eemlander, maart 1977

Hij wilde niet op de Algemene Begraafplaats ter aarde besteld worden maar de andere Begraafplaats was Rooms-Katholiek en dat was Jan niet. We hebben via de begrafenisondernemer een verzoek ingediend of dat toch zou

kunnen. Dat kon en pastoor Van Huik was zo vriendelijk om een soort dienst voor hem te maken en hem daar te begraven.
Na de advertentie kwamen we in contact met twee nichten van hem uit Huizen, daar kwam Jan nl. oorspronkelijk vandaan, en die wilden dolgraag naar de begrafenis komen. Prima natuurlijk, mijn vrouw heeft ze gehaald maar het was eigenlijk zo'n wonderlijk gezicht, dat in de Rooms Katholieke kerk op de eerste rij een vrouw zat in Huizer klederdracht met een grote kap op. Wat wij echter het meest opvallend vonden was, dat er zoveel jongeren aanwezig waren. En dat het niet een handvol mensen was maar dat er echt tientallen waren die kennelijk ook de advertentie gelezen hadden en de moeite namen om naar de begrafenis van Snotje te komen. Ja, dat vond ik best heel bijzonder, het betekende dat Jan een figuur was die erbij hoorde.

Nog iets dat me te binnen schiet. Ik ben eens een dag ziek geweest en hoe hij het wist, weten we niet maar op een gegeven moment stond Jan Snot hier aan de deur en vroeg met een bibberig stemmetje:"Dokter gaat toch niet dood?" De dokter gaat toch niet dood, was ik één dag ziek, goedemorgen, maar het was heel aandoenlijk.
Tot slot een opmerking van Jan:"Er zijn twee soorten dokters in Eemnes: een artistieke dokter, dat is dokter Hoekstra en de here dokter, dat is dokter Beijerinck."
Ja, het was een bijzonder figuur en zijn foto heeft nog altijd een ereplaats in de kamer."

Nu een leuk voorval dat de heer G. Elsinga mij vertelde .....

"Regelmatig kwam Snotje achter ons huis zijn roes uitslapen. Een ideale plek om na vele biertjes naar binnen geslagen te hebben weer

Snotje tussen het bier achter de winkel van de familie Elsinga aan de Molenweg. (Foto gemaakt door G. Elsinga)

bij te komen! Op een dag was ik bezig met het graven van een kuil naast onze groententuin. Snotje werd wakker en vroeg mij wat die kuil betekende. Die heb ik alvast voor jou gemaakt was mijn antwoord. Je drinkt (zuipt) veel te veel, vandaag of morgen ga je daardoor het 'hoekje' om. Na even nagedacht te hebben zei hij: "Hier wil ik best begraven worden, het is hier veel rustiger dan op de Algemene Begraafplaats waar al die auto's langs razen. Maar je moet me één ding beloven. Als ik hier lig moet je me toch elke dag een flesje bier komen brengen."
Zijn laatste rustplaats is uiteindelijk de R.K. Begraafplaats geworden. Zijn verlangen om in alle rust begraven te worden is dan

toch nog uitgekomen.

Ik denk dat Toon Wortel Snotje het beste heeft gekend van allemaal, luister maar.....

"Ik ken Jan al vanaf de tijd dat ik bij Toon van der Wardt, de aannemer, werkte. Hij woonde in die tijd in Soest en hielp de schilders Kuipers en Schouten nogal eens die ook vaak voor Van der Wardt werkten. Toen was hij nog niet zo gek hoor; hij bezat een heerlijk gevoel voor humor waar iedereen van genoot.
Van der Wardt had een Mariabeeld met een lichtje ervoor, je kent dat wel. Dat ding was een beetje kaal gestoft of gebeden dus Toon vroeg aan Jan of hij Maria een beetje bij kon schilderen. Jan was een artiest zodat hij de enige was die zoiets kon. Het beeld had allerlei kleuren en een schaduwwerking. Het was een bijzonder moeilijk karwei maar hij heeft het prachtig gedaan. Tot slot schilderde hij echter een snor onder de neus van Maria, iedereen die het zag lag dubbel van het lachen alleen de Van der Wardts waren razend! Dat kon natuurlijk ook niet, hè, maar het was wel een komisch gezicht.

Later ben ik naar een trappenmaker in Soest gegaan, ook daar ontmoette ik Snotje regelmatig. Hij trok veel op met Pier van 't Kloos-ter en nog een stel; gingen met z'n allen naar café het "Naaldje" waar hij al veel dronk. Alles werd opgeschreven maar moest de tent opnieuw geverfd worden dan ging Jan aan 't kwasten.
We hebben een keer een trap gemaakt in Blaricum. Nadat dat ding gesteld was, moesten de ijzeren trapspijlen een kleurtje krijgen. Mevrouw vroeg Jan aan welke kleur hij dacht. Hij nam haar mee naar buiten, liep naar de dahlia's en trok er een oud-rose bloem uit. "Die kleur moet het worden" zei hij.

Snotje slaapt zijn roes uit! Bij de familie Elsinga aan de Molenweg.

Naast de trap was een eikehouten deur, die imitatie palissander geschilderd moest worden . Geen probleem, Jan zou het wel even doen. Hij toog aan 't werk maar dronk ondertussen gestaag door. Toen hij met zijn werk klaar was, ging hij nog even de ladder op om z'n werk te bekijken. Hij was echter al zó dronken dat hij een misstap deed, struikelde en zo tegen de vers geschilderde deur aan viel en naar beneden gleed; dus toen kon hij de hele deur weer afwassen!

Jan was nooit in loondienst, niemand kon hem iets verbieden. Hij bleef slapen waar hij aan 't werk was. Soms in een schaftkeet dan weer eens in een woonhuis als de mensen het niet erg vonden, dat kon hem niks schelen.

Goochem was ie ook. Op een dag, het was koud en glad buiten, was ik aan het werk bij de trappenmaker. Snotje kwam binnen en vroeg: "Toon, mag ik even je hamer lenen?" "Waarvoor" vroeg ik hem. "Ik ben uitgegleden, daarom heb ik bij de ijzerhandel kopspijkertjes gehaald die ik even door de zolen van m'n schoen wil slaan." En hij sloeg inderdaad de spijkertjes van binnen uit door zijn schoenzolen zodat de punten er aan de onderkant uit kwamen, slim hè?

In de tijd dat hij nog in Soest woonde, ging hij dikwijls het verkeer bij paleis Soestdijk regelen. Op een keer stond hij weer midden op de Praamgracht te zwaaien en te gebaren zodat geen automobilist meer wist welke kant hij op moest. Er ontstond een enorme opstopping. De paleiswacht belde de politie en toen deze aankwam zei Jan Snot: "Waar bleven jullie toch, moet je kijken wat een chaos hier, ik krijg het ook niet meer voor elkaar." Hij draaide de rollen gewoon om. De mensen waren toch gek op hem en weet je waarom? Hij was anders, dus een bezienswaardigheid. Maar ze hielden hem wel op afstand want hij stonk altijd zo geweldig.
Begin 1970 is Jan op Eemnes gekomen. Eerst heeft hij een poosje op Wakkerendijk 186 gewoond, daarna in de emaillefabriek en vervolgens in villa de "Pereboom", zoals dokter Beijerinck de bouwkeet die in de tuin van Wakkerendijk nummer 8 stond, zo prachtig noemde. Die "villa" stond vlak achter ons huis. Als hij 's avond dronken was, maakte hij je aan het schrikken door voor het raam allerlei rare geluiden uit te stoten. Dat ging ons te ver dus heb ik hem verteld, dat als hij rarigheid uithaalde ik ervoor zou zorgen dat hij verdwijnen moest. Hij heeft het nooit meer gedaan.
Een echt bed had hij niet in die keet, denk

ik, er lagen wat vodden en todden waar hij tussen kroop. Soms, als wij op bed lagen, begon hij te galmen dan hoorde je plotseling de hoge C van Jan. Hij was beretrots op zijn zangprestaties en alles zonder partituur!

Voordat Snotje aan de drank raakte, was hij kok bij "Jan Tabak" in Bussum. Hij kookte nog altijd graag, bakken, braden alles kon hij voortreffelijk. In zijn goede periodes kwam hij met tassen vol boodschappen thuis en ging hij koken, het rook heerlijk. Hij nodigde me dikwijls uit om bij hem te komen "dineren", maar daar had ik nooit zo'n trek in want hij waste zich nooit en soms liep hij half in zijn blote kont rond, nee het was geen fris mannetje. Na zijn vertrek naar de garage aan de Raadhuislaan lag de "villa" bezaaid met jeneverflessen en uitwerpselen, dus zeg maar gewoon dat het een smeerpijp was, triest maar waar.

Eens per week kreeg hij van Bep de Bruijn zijn geld maar hij vertrouwde het niet. Soms kwam hij naar me toe met een formulier waar een bedrag op stond, haalde het geld uit zijn zak en zei: "Zie je wel het klopt niet." Meestal gaf ik er maar een slinger aan, dat hij er vast al iets van gekocht had of zo en verdween hij weer.

Jan was wel een rare hoor. Ik had eens iets gemaakt van eikehout dat alleen nog geloogd moest worden. Daardoor krijg je een chemische reactie met het looizuur dat in eikehout zit en wordt het hout bruin. Het hoeft dan niet gebeitst te worden, want zo krijg je het effect waar het normaal zo'n 200 jaar over doet. Snotje komt binnen, bekijkt het eens, draait zich om, doet zijn gulp open maakt zijn handen nat en wrijft de urine er zo overheen! "Kijk" zegt hij "zo krijg je het-

zelfde effect." Het was nog waar ook."
Tot slot vertelt Jan van der Wardt zijn herinneringen aan Jan Snot. Zijn vader Dirk van der Wardt, was de eigenaar van het café in de Kerkstraat waar Snotje kind aan huis was.

"Dit was hoogstwaarschijnlijk de reden waarom Jan zich een kamertje toeëigende in het huis toen mijn ouders het in 1974 aan de Hoekstra's verkochten. Die deur kende hij, daar kwam hij al jaren!
Jan was dol op Verdi. Soms, als hij het naar zijn zin had in het café, gaf hij grote aria's van hem ten beste. Een beetje vooroverge-bogen met natuurlijk het onontbeerlijke flesje bier in de hand maakte hij danspasjes en als hij met de aria klaar was, nam zijn hoed af. De andere kroeglopers waren niet zo dol op zijn zangpartijen, want ze konden elkaar niet meer verstaan. Om des lieven vredes wille moesten we Jan dus wel eens afremmen. Dat vond hij verschrikkelijk en hij riep steevast:"Stomme meeuw, luister toch eens hoe mooi het is, ik begrijp niet dat jij daar geen oor voor hebt. Ben ik dan de enige hier die van muziek houdt?" Na dit incident werd het gesprek voortgezet tot grote woede van Jan die het gevoel had dat hij genegeerd werd. Zijn reactie was een volgende aria!
Echt ruzie heeft Jan nooit met iemand gehad. Het caféleven is een sociaal gebeuren en zeker bij ons in het café. Jan was één van ons. Er kwamen veel jongelui tussen de 15 en 30 jaar oud, ook vreemden en als die bij wijze van spreken iets tegen hem hadden namen de jongens hem in bescherming zonodig leidden ze hem weg naar de deel.

Jan is als een soort zwerver, zoekend naar een slaapplaats op Eemnes gekomen. Het kan zijn dat hij eerst in de Emrec, de emaillefabriek, gebivakkeerd heeft maar al vrij snel

Graf van Snotje op de R.K. Begraafplaats van Eemnes (foto: Wiebe van IJken)

is hij bij ons in de loods gaan slapen. We vonden er regelmatig blikjes bier, snapten er niks van totdat Jan op een stralende zomerdag bij ons op de dam stond. We vroegen waar hij vandaan kwam."Oh, ik heb hier in de loods geslapen tussen de strobalen, heerlijk." Mijn ouders vonden het prima; ze vertelden hem

alleen dat hij onder geen enkele voorwaarde een sigaartje mocht opsteken in of rond de loods. Logisch natuurlijk want dat was veel te gevaarlijk met al die strobalen en het hooi. Zover we weten heeft hij het ook nooit gedaan.
Moeder gaf hem dekens en hij kon elke dag op de deel een bord warm eten krijgen. In het begin probeerde hij wel om bij ons aan tafel te eten, maar dat ging niet. We zaten meestal met z'n dertienen te eten en er waren er altijd wel een paar die als ze met recht "Snot" zagen geen hap meer door de keel konden krijgen!
's Winters verhuisde Jan van de loods naar de schuur, want het was daar tussen de koeien veel warmer.

Soms bracht hij de nacht ergens anders door. Zo stapte ik eens 's morgens vroeg op de tractor om de koeien te gaan melken, startte de motor en hoorde een verschrikkelijk gekrijs. Ik stapte af en zag tot m'n stomme verbazing Snotje onder de tractor vandaan kruipen. "En wat denk je wel, kun je niet uitkijken?" Razend was hij.
Een normaal ontbijt wilde Jan nooit hebben, zijn ontbijt bestond uit twee flesjes bier, want daar kreeg hij een vaste hand van om te schilderen!
Na een paar jaar heeft Thijs Blom een groene bouwkeet in de tuin van Westerhuis, de schoenlapper, voor hem geplaatst. Het huis was afgebroken, de grond lag al een tijd braak dus een prachtige gelegenheid om Jan eindelijk eens een "eigen huis" te geven. Trots als een pauw was hij.
Weet je waarom hij Snotje werd genoemd? Hij had nog maar twee tanden in zijn mond met daartussen een groot stuk wild vlees. Het was net een grote rode aalbes, afschuwelijk. Daarom kwijlde hij altijd een beetje denk ik.

Weer eens opgenomen in het ziekenhuis bood een arts hem aan het stuk wild vlees te verwijderen. Geen sprake van Jan wilde het niet kwijt. Kennelijk heeft hij er toch over nagedacht, want op een dag vertelde hij hem "Goed, je mag het doen, maar dan wel in ruil voor een fles jenever." Die dokter heeft het nog gedaan ook!
Dat was Snotje ten voeten uit."

Ik hoop van ganser harte dat u evenveel hebt genoten bij het lezen van deze verhalen over Jan Heijnen als ik gedaan heb bij het schrijven ervan.

Henriet Liscaljet

Voor eventuele op- of aanmerkingen en/of aanvullingen houden wij ons gaarne aanbevolen.

★

Over winkeliers en handelaren die langs de deur kwamen

In het vorige kwartaalblad van de HKE (oktober 1995) las ik met veel belangstelling het artikel van Chris Roothart, waarin hij veel winkeliers noemde die vroeger een winkeltje in Eemnes hadden evenals allerlei mensen die met hun handel langs de deur kwamen.

Op dit artikel heb ik de volgende aanvullingen geschreven:
Korrelaar was ook voddenboer, evenals Westhof uit Soest. In die vodden zat vroeger ook brood.